

Arrest

nr. 127 864 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 29 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2009 komt verzoekster die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 december 2009. Zij is vergezeld van haar kinderen. De echtgenoot van verzoekster, de heer V.S., verblijft reeds in België waar zijn asielaanvraag werd afgewezen.

Op 10 februari 2010 wordt de aanvraag die verzoeksters echtgenoot op 2 april 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had ingediend, ontvankelijk verklaard. Ook aan verzoekster wordt als gevolg hiervan een tijdelijk verblijf toegekend.

Op 29 september 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 oktober 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de aanvraag grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeksters echtgenoot.

Op 31 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 98 791 van 14 maart 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 29 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het bevel ten opzichte van verzoekster is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten S.H.

(…)

*en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…).”

Het bevel genomen ten opzichte van haar echtgenoot wordt aangevochten middels een beroep dat gekend is onder het rolnummer 116 082.

Op 5 januari 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2013 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeksters echtgenoot.

Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoeksters echtgenoot om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Verzoeksters echtgenoot dient een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 137 199. Bij arrest nr. 127 862 van 5 augustus 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 142 810.

Op 17 september 2013 wordt ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13) en tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het inreisverbod wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 144 105, het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 144 181.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid omdat het bevel genomen is in het raam van een gebonden bevoegdheid.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van verzoekster met betrekking tot de artikelen 3 en 13 van het EVRM kan hieraan geen afbreuk doen. Zij stelt in dit verband dat geen rekening werd gehouden met haar slechte medische toestand, dat er in Macedonië sprake is van willekeurig geweld, dat er geen beoordeling in dit verband is gebeurd en niet wordt gemotiveerd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster mee de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, samen met haar echtgenoot, maar dat enkel medische redenen in zijn hoofde werden aangehaald. Verzoekster heeft ten opzichte van het bestuur geen melding gemaakt van medische problemen in haar hoofde, zij doet dit evenmin in het verzoekschrift. Dit argument mist bijgevolg feitelijke grondslag. Waar verzoekster verwijst naar de toestand in Macedonië, wordt erop gewezen dat verzoeksters asielaanvraag werd onderzocht en afgewezen en zij geen andere elementen doet gelden dan degene die reeds onderzocht werden. Zij verwijst louter naar de algemene situatie in Macedonië. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten

aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Bijgevolg kan de schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET